

ЧУДЕСА

Святителя Николая, бувші по упокоїнню його.

Багато чудес сотворив Святитель Николай, не тільки за свого життя, але й після смерті. По всім світі мир хрещений прославляє Великого Чудотворця: Греція, Рим, Сірія, Русь,—всюди його знають, всюди прославляють та оповідають про його дивні діла.

За грецького царя Льва і Патріарха Афанасія сталося таке преславне чудо. Св. Николай з'явився ві сні одному благочестивому старцю, на ім'я Феофану, і сказав йому: „Встань, іди до маляра Аггея і проси його, щоби змалював три великих ікони: Господа Ісуса Христа, Його Пречистої Матери і Св. Николая Мірлікійського та й покажи ті ікони Патріярху“. Феофан так і зробив, а коли ікони ті були готові, поставив їх у себе в світлиці на почеснім місці і запросив до свого дому на учту Патріярха зі всім собором.

Патріярх побачив усі три ікони, прославив Христа Спасителя і Пресвяту Богородицю, а потім, глянувши на образ Св. Николая, промовив: „Це образ Никслая, Архiepіскопа Мірського. Не варто було малювати його на такій великій іконі, бо він був з простих людей“. І звилів Патріярх винести зі світлиці образ Св. Николая, бо, мовляв, не подобає йому стояти поруч з образами Спасителя і Божої Матери. Засмутився Феофан, однако сповнив волю Патріярха і поставив ікону Святителя в другій кімнаті, але упросив одного клирошанина на ім'я Калліста стати перед тою іконою і величати Св. Николая. Тим часом, Патріярх поблагословив трапезу і всі сіли за стіл.

Підчас трапези забракувало вина і нде було його дістати, бо час був пізний. Дуже вразило це Феофана. Упав, він на коліна перед Іконою Св. Николая та й почав молити Чудотворця, щоби прибавив йому вина. І стался по молитві Феофана: посудини від вина, що були порожні, наповнились вином. Хутко після того прийшлося Патріарху з собором плисти на кораблі по морю. Несподівано налетіла буря, перевернула корабель, і Патріарх разом з другими впав у море. І стали ті люди благи порятунку у Господа Ісуса Христа, Пречистої Його Матері та Св. Николая. Раптом втихла буря, корабель випростувався, і всі увійшли в корабель, лише Патріарх позостався у воді. Тоді згадав він свою провину перед Св. Николаєм та й став просити в нього прощення і ратунку. І став перед ним на воді Великий Святитель Божий, підняв з води і поставив на корабель, а при тім промовив: „Афанасіє, чи ж тобі в безодні мірській потрібна поміч від мене, простого чоловіка?“ Патріарх прославив Св. Николая і в честь його збудував церкву в Цареграді.

За Патріарха Михаїла Керулларія жив у Цареграді зі своєю дружиною один старий ремісник, на ім'я Николай. Були вони люди незаможні, але благочестиві і мали вони за звичай що року справляти празник у день Св. Николая. Одного разу, коли не було за що справити той празник, дружина Николая порадила йому продати на базарі килимок, що був у них тільки один, бо, мовляла вона, „дітей у нас немає, нікому того килима zostавити, як померемо, а пошанувати Св. Николая треба“. От узяв старець той килимок та й поніс його на базар. Тут зустрів його якийсь поважний і гарний на вигляд чоловік та й без торгу заплатив йому за той килим більше, ніж він був варт. Взявши гроші і купивши вина, проскур та свічок для служби Божої, старець пішов до дому і тут довідався від жінки, що килим є вдома, і що приніс його і дав жінці якийсь поважний, світлий муж, ніби то по дорученню самого хазяїна-ремісника. Догадався старий ремісник, що то сам Св. Николай купив у нього килим і приніс його жінці. Втішилися бідні люди, пішли до церкви, розказали всім про чудо і всі славили всеблагого Бога і Його дивного угодника Святителя Николая.

За царя Константина Мономаха жив у Византії один

багатий і благочестивий вельможа на ім'я Епіфаній. Мав він багато невольників і був у ласках в царя. Один раз, повернувшись з базару, Епіфаній привіз чимало грошей в золоті та й сховав їх десь в покоях, але про те забув і стало здаватися йому, що він ті гроші дав сховати своєму слугі - невольникові. То була спокуса від диявола, що силкується сіяти розлад і ворожнечу між людьми. От же на другий день вранці хазяїн покликав слугу та й каже йому: „Принеси мені золото, що я тобі вчора дав, бо мені треба їхати на базар“. Злякався слуга і відповів, що золота він не брав. Тоді розгнівався дуже пан на свого слугу, покликав других слуг, звелів його бити немилосердно, а потім закувати в кайдани та й кинути до в'язниці. А було то на передодні празника Св. Николая. І от, сидючи в темниці, затужив невинний слуга і став слізю молити Господа Бога і Святителя Николая про пом'ч: „Чесний Отче, Святий Николаю! завтра твій празник, а я тут мучусь невинно. Допоможи мені, визволь мене з біди та напасти“. Так і заснув у сльозах бідний невольник. Вночі з'явився йому в сні Св. Николай і сказав: „Не тужи, Христос визволить тебе через мене, Свого слугу“. Тої самої ночі Св. Николай з'явився Епіфанію і суворо сказав йому: „За що ти, Епіфаніе, покривдив свого вірного слугу? Ти сам винен, бо не пам'ятаєшь, що поклав золото он там“. І показав Св. Николай місце, де лежало золото, а потім додав: „Встань, возьми золото і звільни слугу“. Зі страхом і з радістю прокинувся вранці Епіфаній, знайшов золото і пішов до слуги у в'язницю. Тут він побачив, що кайдани самі спали з рук і з ніг в'язня, і це його ще більше вразило. Впав він на коліна перед образом Святителя Николая і промовив: „Дякую тобі, Отче Чесний, що ти вирятував мене від гріха“. Потім узяв золото та й поділив його на три часті: одну дав до церкви Св. Николая, другу роздав убогим, а третю дав слугі-невольникові, відпустив його на волю і обіцяв опікуватися ним, як рідним сином.

На прикінці XI століття сталося таке дивне чудо. Плив на човні по Дніпру до дому разом зі своєю дружиною один благочестивий київлянин, що дуже шанував Святителя Николая. Дружина тримала на руках немовлятко, але задрімала та й випустила з рук

дитя, а воно впало у воду і утопилося. Бистра вода понесла маленьке тіло не відомо куди. Горе велике і печаль невимовна охопили несчасних батьків. Жінка ридала, рвала на собі волосся і била себе руками по обличчю, а чоловік з глибокою і міцною вірою почав благувати Святителя Николая, щоби повернув йому дитя. Так і приїхали вони до дому без дитини. Але не дарма молив батько о поміч Святителя Николая: послухав тої молитви скорий помішник і сповнив її. Рано вранці задзвонили на утренью в храм Св. Софії. Паламар відчинив церкву і почув, що на хорах плаче дитина. Здивувався дуже паламар, дав знати братії, зійшлися люди, і всі побачили на хорах у мокрих, неначе допіру з води, пеленках живу і здорову дитину. Прийшли батьки і пізнали свою дитину, що втопилася в Дніпрі. Мало не весь Київ зійшовся подивитися на чудо, і всі прославляли Бога і Його дивного угодника Св. Николая. Святителю Христів, Отче Николає! моли Бога за нас грішних і за всю братію православну, у великій скорбі сущу.

Прот. Н. Н—в.

